

f. *Personlige beskyttelsesmidler.*

Til § 30.

Stk. 1 fastslår, at personlige beskyttelsesmidler kun bør anvendes, når det ikke på anden måde er muligt at beskytte arbejderne imod den pågældende fare. Dette er begrundet dels med den almindelige erfaring, at mennesker i reglen føler ulyst ved brugen af sådanne midler, dels dermed, at disse endnu ikke har nået — og måske aldrig vil nå — en sådan teknisk fuldkommenhed, at de ikke i nogen grad virker hæmmende på arbejdets udførelse eller ikke medfører visse andre ulemper. Dette gælder navnlig respiratorer, gasmasker, støvmasker m. m.

Den med de senere års industrielle udvikling følgende forøgelse af støv- og gasfaren på arbejdsstederne, anvendelsen af elektrisk svejsning og andre nye arbejdsprocesser har i voksende omfang nødvendiggjort brugen af de personlige beskyttelsesmidler, og der er da også i henhold til den nugældende fabriklov allerede givet tilsynet beføjelse til at stille krav derom (jfr. socialministeriets bekendtgørelse af 1. august 1934).

I stk. 2 er det foreslået, at arbejderne skal være forpligtet til at bruge de personlige beskyttelsesmidler, når sådanne er påbudt af tilsynet. Det er rimeligt, at arbejdsgiverne, der skal påse, at beskyttelsesmidlerne anvendes, har støtte i selve loven, når de stiller krav herom.

Afsnit III.

De hensyn, som ligger til grund for moderne arbejderbeskyttelseslovgivning, fører til også at opstille regler for en passende afbrydelse af arbejdet med hvilepauser, nattehvil, fritid, fridage og ferier. Den sundhedsmæssige betydning af disse goder kan formentlig siges at være almindelig anerkendt, og dertil kommer, at man må lægge vægt på den kulturelle værdi i at give arbejdende mennesker passende tid til at dyrke deres individuelle interesser og rekreative sig.

Arbejdstidsbestemmelsernes område.

Til § 31.

Lovens område er fastsat i § 1, og dette område bør også principielt gælde for arbejdstidsbestemmelserne. Da området er stærkt udvidet i forhold til den gældende fabriklovs og bl. a. er uafhængigt af, hvor stort eller lille et antal arbejdere, der beskæftiges i vedkommende virksomhed, vil

arbejdstidsregler altså i almindelighed komme til at gælde i langt videre omfang end hidtil.

Der er imidlertid visse arter af virksomheder, for hvilke det ikke ville være rigtigt at fastslå, at samtlige arbejdstidsbestemmelser skal gælde. Endvidere vil det være betænkeligt på forhånd i loven at bestemme, i hvilket *omfang* arbejdstidsbestemmelserne skal gælde for sådanne virksomheder. — Det foreslås derfor i *stk. 1*, at der gives socialministeren en bemyndigelse til efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet, arbejdsrådet samt vedkommende fagminister og faglige hovedorganisationer at træffe afgørelse af, hvorvidt og i hvilket omfang lovens arbejdstidsbestemmelser skal komme til anvendelse på de arter af virksomheder, der nævnes i bestemmelsen, og som falder i 3 grupper: landbrug, en række virksomheder af almenyttig karakter samt anden virksomhed med kulturelt formål. Vedrørende disse arter af virksomheder bemærkes følgende:

Når landbruget ikke uden videre er medtaget under lovens bestemmelser, skyldes det de særlige forhold, hvorunder landbrugsarbejde foregår, afhængigt som det er af årstiden, vejrliget og dyrenes stadige pasning.

Derimod er der ikke anledning til nogen særregel for gartneri og skovbrug, idet arbejdstidsbestemmelsernes anvendelse på disse områder næppe vil frembyde særlige vanskeligheder, når den i § 32, *stk. 2*, nr. 14, nævnte undtagelse tages i betragtning.

Ved virksomheder med kulturelt formål, jfr. pkt. 3), er der tænkt på kirker, foreninger, foredragsvirksomhed, biblioteker, museer o. lign.

I stk. 2 foreslås det, at der på lignende måde gives ministeren bemyndigelse til at fastsætte regler for, hvorvidt og i hvilket omfang funktionærer i overordnet eller anden betroet stilling, jfr. bemærkningerne til § 1, statens og kommunernes tjenestemænd eller repræsentanter, agenter og handelsrejsende udenfor virksomhedens faste arbejdssted skal være omfattet af bestemmelserne.

Ved fastsættelsen af de i denne paragraf omhandlede undtagelsesbestemmelser bør det ledende princip være, at arbejdstidsbestemmelserne får gyldighed, så langt det er foreneligt med de pågældende virksomheders særlige karakter. Bestemmelsen i § 38 om fritid som erstatning for mistet søndagsfrihed vil formentlig i de fleste tilfælde kunne kræves gennemført.